

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 13Csp/69/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8321203373
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Lacová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2022:8321203373.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné, sudkyňou: JUDr. Lucia Lacová, v spore žalobkyne: B. E., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. Č.. XXX, XXX XX S., zastúpená advokátom: Advokátska kancelária Mgr. Peter Baran, so sídlom Nám. SNP 538/16, 091 01 Stropkov, IČO: 50 280 899, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený advokátkou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.164,- Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 2.000,- Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

III. Súd žalobkyňi p r i z n á v a právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy s tým, že o samotnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdneho úradníka.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 28.10.2021 bol Okresnému súdu Humenné doručený návrh na začatie konania o zaplatenie 3.164,00 Eur, ktorým sa žalobkyňa domáhala vydania rozhodnutia tak, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.164,00 Eur a tiež povinnosťou nahradiť žalobkyňi náhradu trov konania. Uplatnený nárok odôvodnila nasledovne tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné sp. zn. XCsp/XXX/XXXX si uplatňovala voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V tomto konaní bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. XCsp/XXX/XXXX zo dňa 17.08.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. XXCoCsp/XX/XXXX zo dňa 22.06.2021, ktoré sa stali právoplatnými 03.08.2021. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „20. Zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. 27. V prejednávanej veci súd pristúpil k preskúmaniu zmluvy o úvere a dospel k záveru, že v zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu absentuje aj ďalší údaj a to v zmysle § 9 ods. 2 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. 28. Súd je toho názoru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje aj ďalšiu povinnú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takýto údaj v zmluve nie je vôbec obsiahnutý. Zákonodarca určil túto náležitosť v právnom predpise jasne, doba trvania zmluvy a nie, aby si to musel

spotrebiteľ nejakým spôsobom vyvodzovať z viacerých údajov a okrem toho zákon jednoznačne uvádza, že ďalšou povinnou náležitosťou zmluvy je aj údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, teda rozlíšil pojmy doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. 29. Z predloženej úverovej zmluvy tiež vyplýva, že v nej nie je uvedená ročná úroková sadzba poskytnutého úveru, pričom v bode 4. 1. zmluvy je iba uvedené, že žalobkyňa sa zaviazala ako dlžník zaplatiť veriteľovi za poskytnutie úveru zmluvnú odmenu, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru, vo výške 6.328,- eur, splatnú ku dňu poskytnutia úveru. Teda nie je naplnená ani dikcia § 9 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch. 30. V zmluve absentuje aj ďalšia podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov a tiež uvedenie samotnej výšky RPMN. 32. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. 33. Veriteľovi z predmetnej úverovej zmluvy tak vznikol iba nárok na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré boli žalobkyňi reálne poskytnuté a to vo výške 5.000,- eur. Doposiaľ však žalobkyňa zaplatila už sumu 11.328,- eur, na strane žalovaného tak došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 6.328,- eur. 39. Súd je toho názoru, že konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu súd dospel k záveru, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyňi, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného.“ Krajský súd Prešov svojim rozsudkom zo dňa 22.6.2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vo svojom odôvodnení konštatoval, že si osvedčil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“ Ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie jej práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 3.164,- eur, čo predstavuje polovicu zo sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil (6.328,- eur). Ešte pred podaním žaloby sa pokúsila o mimosúdne vyriešenie sporu, a to písomnou výzvou na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá bola žalovanému doručená dňa 30.09.2021. Napriek uvedenému k mimosúdne vyriešeniu veci nedošlo.

2. Žalovaný doručil súdu svoje vyjadrenie k žalobe dňa 30.11.2021, v ktorom uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha, aby súd rozhodol o priznaní nároku na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.164,-eur na základe tvrdenia, že bol úspešný v postavení žalobcu - spotrebiteľa úspešný a táto skutočnosť vyplýva z rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 17.08.2020, č. k. XCsp/XXX/XXXX. Žalovaný tvrdí, že podaná žaloba nie je dôvodná, neobsahuje žiadne skutočnosti umožňujúce záver o vzniku nároku na finančné zadosťučinenie a o jeho tvrdenej výške v sume 3.164,00 Eur. Ďalej tvrdí, že žalobca v podanej žalobe neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by preukázali výšku tvrdeného nároku na finančné zadosťučinenie. Finančné zadosťučinenie je nárokom nemajetkovej povahy, nie náhradou škody či dokonca náhradou potenciálnej škody alebo bezdôvodného obohatenia. Keďže finančné zadosťučinenie je nárokom nemajetkovej povahy, pri určovaní jeho výšky je možné prihliadať len na skutočnosti, ktoré majú takýto charakter. Takéto skutočnosti žalobca v žalobe neuviedol. Žalovaný citoval § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku, § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku, § 291 ods. 3 Civilného sporového poriadku. Absencia skutkových tvrdení v prípade spotrebiteľského sporu, v ktorom je spotrebiteľ právne zastúpený advokátom, nemôže byť ani nahradená úvahou súdu, a ani postupom podľa § 296 Civilného sporového poriadku. Žalovaný namietá neuviedenie žiadnych skutočností, ktorými by žalobca preukázal vecnú a skutkovú spojitosť medzi primeraným zadosťučinením a požadovanou výškou. Určenie výšky finančného zadosťučinenia nie je možné na základe voľnej úvahy, pretože takýto postup neumožňuje ani Civilný sporový poriadok a ani iný právny predpis. Podľa rozhodnutia R 52/2020

(uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo 14/2020 z 23.06.2020): „Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v § 264 ods. 1 a 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku.“ V zmysle publikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk je potom potrebné vykladať aj § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Opis rozhodujúcich skutočností je povinný tvrdiť a preukázať žalobca. Zo žaloby nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili, že výška primeraného finančného zadosťučinenia má byť v hodnote 3.164,00 Eur. Predpoklad o tom, že pri primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. sa neskúmajú iné okolnosti ako len to, či je tu právoplatné rozhodnutie o porušení práva spotrebiteľa, by bol v porovnaní s inými typmi nemajetkovej satisfakcie zavádzajúci a nedôvodný. Žalovaný považuje za vylúčené, aby v zmysle takej úvahy mal poškodený s ujmom na zdraví dokazovať rozsah svojho spoločenského sťaženia či okolnosti potrebné pre uplatnenie náhrady za bolestné, ale spotrebiteľ v prípade, v ktorých ani len netvrdí žiadne skutkové okolnosti, už nie. Rovnako je vylúčené, aby v rámci ochrany osobnosti osoba domáhajúca sa ochrany preukazovala konkrétne aspekty zásahov do jej osobnostných práv ako predpoklad pre uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy a oproti tomu spotrebiteľ nemal povinnosť kvantifikovať konkrétne okolnosti, pre ktorú žiada nemajetkovú satisfakciu. Ochrana spotrebiteľa nepresahuje ústavnoprávnu ochranu základných práv na ochranu života, zdravia, vážnosti a dobrého mena. V rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. XXCoXX/XXXX sa uvádza, že s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Žalobca však žiadne skutočnosti ani netvrdí, a teda nie je možné dospieť ani k žiadnym takýmto individuálnym skutkovým zisteniam. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že pre absenciu konkrétnych skutkových tvrdení nie je možné posúdiť nielen to, či suma 3.164,00 Eur je „primeraným“ zadosťučinením, ale ani vôbec akúkoľvek sumu určiť. V súvislosti s uplatňovaním nároku na primerané finančné zadosťučinenie je dôležité poukázať na to, že ak by žalobca od počiatku predzmluvnej fázy uviedol pravdivé údaje, potom by s ním bola uzavretá spotrebiteľská zmluva v právnom režime zákona č. 129/2010 Z.z. a nie obchodno-právna zmluva, alebo by mu nebolo ponúknuté uzavretie žiadnej zmluvy. Žiadny poskytovateľ úveru, rovnako ako dodávateľ v akejkoľvek inej obchodnej sfére, predsa nie je povinný bezvýnimčne uzatvárať zmluvné vzťahy so zákazníkmi. Žalobca vedome konal pri uzatváraní zmluvy o úvere a sám deklaroval, v akom postavení zmluvu uzatvára. Ak teda tvrdí v podanej žalobe žalobca to, že žalovaný porušil jeho spotrebiteľské práva, potom si je nutné uvedomiť podstatný fakt daný tým, že žalovaný vychádzal z písomných tvrdení žalobcu (v žiadosti o úver a v zmluve o úvere). Žalovaný predsa nevstupoval do zmluvného vzťahu so žalobcom so zámerom porušiť zákon. Ak by žalobca pri podaní žiadosti o úver uviedol pravdivé údaje, aké neskôr tvrdil v konaní pred súdom, potom by postup žalovaného bol odlišný. Tvrdia, že účinky rozsudku XCsp/XXX/XXXX nie je preto možné a v zmysle zákona chápať spätne ako porušenie práv spotrebiteľa, pretože žalovaný týmto spôsobom nepostupoval. Tomu predsa nasvedčuje jednoznačne aj to, že sám žalobca uzavretie zmluvy nevnímal ako porušenie svojich práv. V tomto smere poukazuje žalovaný na obsah tvrdení žalobcu v konaní XCsp/XXX/XXXX, ktorý (voľne prepísané) pôvodne na internete hľadal pomoc s kartou od Všeobecnej úverovej banky, ktorú sám chápal ako spotrebiteľskú. Na dotaz súčasného právneho zástupcu, či nemá aj iné úverové vzťahy, malo dôjsť k zmienke o úverovom vzťahu so žalovaným. Je zrejmé, že žalobca pôvodne žiadnu „pomoc“ pre úverovú zmluvu so žalovaným nehľadal práve preto, lebo ju ani sám ako spotrebiteľskú nevnímal. V tomto smere nejde o existenciu právneho povedomia, ale o to, že žalobca na základe jemu známych okolností nepovažoval zmluvný vzťah so žalovaným za spotrebiteľský práve preto, lebo do zmluvného vzťahu ako spotrebiteľ ani nevstupoval a preto sa nemal dôvod domnievať, že by malo ísť o spotrebiteľský zmluvný vzťah. Ak žalobca tvrdí vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie na základe okolností spojených s uzavretím a vznikom úverovej zmluvy, potom dané skutočnosti nepreukazujú tvrdený nárok. Žalovaný popiera tvrdenia o sankčnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia. Žiadnu takúto povahu finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nikdy nemalo a nemá. Žalovaný namieta premlčanie práva uplatneného žalobou. Žalobcovi nebránila žiadna prekážka v uplatňovaní tvrdeného nároku kedykoľvek od uzavretia zmluvy, keďže - ako sa tvrdí v žalobe - na základe porušenia spotrebiteľských pri uzavretí úverovej zmluvy predsa mohol žalobca podať žalobu kedykoľvek od uzavretia zmluvy. V súvislosti s uplatnením námietky premlčania žalovaný poukazuje aj na rozhodnutie NS SR, č.k. 6Cdo/127/2017, ktoré bolo dovolacím súdom vydané v konaní, v ktorom si žalobcovia (v postavení spotrebiteľov) uplatnili právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súčasne s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Čiže Najvyšší súd SR, a ani sudy nižšieho stupňa, nezamietli žalobu spotrebiteľov o finančné zadosťučinenie (uplatňované

spolu s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky) ako podanú predčasne preto, lebo by najskôr malo prebehnúť samostatné konanie o určenie neprijateľnej podmienky, a rozhodnutie o tom by sa muselo stať právoplatné a vykonateľné. Odkaz na uvedené rozhodnutie teda podporuje tvrdenie žalovaného o tom, že právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia mohlo byť uplatnené už v konaní XCsp/XXX/XXXX a keďže sa tak nestalo, potom došlo k jeho premlčaniu a podaná žaloba predstavuje uplatnenie premlčaného práva. Osobitne do pozornosti žalovaný dáva nasledovnú časť odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č.k. 6Cdo/127/2017: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“ Z textu §-u 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a jeho gramaticko-logického výkladu nevyplýva žiadny dôvod pre záver, že predpokladom uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je predchádzajúce právoplatné súdne rozhodnutie o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Primerané finančné zadosťučinenie je možné uplatniť aj priamo, bez ohľadu na to, či posudzovanie porušenia práva alebo povinnosti je predmetom samostatného výroku alebo len predbežnou otázkou v konaní, kedy sa priamo uplatňuje samotné finančné zadosťučinenie. Pretože je nesporné, že tou predbežnou otázkou je v oboch prípadoch. Komentár k Civilnému sporovému poriadku (Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1037.) uvádza, že hoci výpočet § 137 CSP je len demonštratívny, domnievame sa, že žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore už nebude prichádzať do úvahy. Pravidlom budú žaloby, ktorých obsahom je splnenie povinnosti (plniť, vydať bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie a pod. - porovnaj ods. 2 komentovaného ustanovenia) alebo určenie, či tu právo je (napr. vlastnícke), a súd bude platnosť ustanovení spotrebiteľskej zmluvy posudzovať ako prejudiciálnu otázku.“ Žalovaný ďalej pripomína, že námietku premlčania je možné uplatniť aj voči pochybnému, spornému, nejestvujúcemu alebo domnelému nároku uplatňovanému v súdnom konaní. Žalovaný navrhol, aby Okresný súd Humenné rozhodol o podanej žalobe o primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.164,00 Eur tak, že žalobu zamietne. Ďalej žalovaný navrhol, aby súd o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (čl. 41).

3. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného zo dňa 30.11.2021 uviedla, že žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza, že podaná žaloba nie je dôvodná a neobsahuje žiadne skutočnosti umožňujúce záver o vzniku nároku na finančné zadosťučinenie a o jeho tvrdenej výške v sume 3.164,- eur. S týmto tvrdením žalovaného nesúhlasia. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. ako aj rozhodovacej praxe odvolacieho súdu sa pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie vyžaduje ako jediná podmienka úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi na súde. Poukázali na rozsudok Krajského súdu Prešov 7Co/34/2018 z 26.06.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 19Co/30/2018 z 28.06.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 2Co/118/2017 z 18.04.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 24Co/106/2018 z 13.12.2018. Opätovne preto poukazujú na skutočnosť, na ktorú poukázali už v podanej žalobe a síce, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX bol žalobca úspešný a žalovaný bol rozsudkom zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 6.328,00 Eur. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR sa pritom pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti rozumie okrem iného aj úspešné uplatnenie konkrétneho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2016 sp. zn. 6 Cdo/389/2015: „V súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov len poznamenáva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, NA VYDANIE BEZDÔVODNÉHO OBOHATENIA, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj aj § 153 ods. 4 O. s. p.).“ Vzhľadom na uvedené považujeme argumentáciu žalovaného o absencii rozhodujúcich skutočností a o nepreukázaní splnenia podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v celom rozsahu za nedôvodnú. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že žalobca neuviedol žiadne skutočnosti preukazujúce výšku uplatneného nároku uvádzame nasledovné. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa predstavuje ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zákonodarcu v tomto ustanovení prezumuje, že už samotné „absolvovanie“ súdneho konania predstavuje pre bežného človeka resp.

priemerného spotrebiteľa dostatočne psychické vypätie (o to viac keď je priamo zúčastnený na ústnom pojednávaní a v konaní vypovedá ako to bolo aj v tomto prípade). Ako to vyplýva z podanej žaloby, súdne konanie pritom prebiehalo aj pred odvolacím súdom, čo stupňovalo psychické vypätie žalobkyne a priamo sa odrazilo aj na dĺžke trvania celého súdneho konania. Sú teda toho názoru, že už len z týchto skutočností možno dostatočne jasne vyvodiť, okrem základu nároku na primerané finančné zadosťučinenie, aj jeho výšku. Intenzita zásahu do spotrebiteľských práv resp. intenzita porušenia povinnosti dodávateľa a s tým spojená ujma, ktorá spotrebiteľovi vznikla bez pochyb taktiež zohráva úlohu pri určení výšky nároku na primerané finančné zadosťučinenie (v žiadnom prípade však nepredstavuje obligatórnu podmienku vzniku nároku na finančné zadosťučinenie). Nemožno sa pritom stotožniť s názorom, že výška bezdôvodného obohatenia na strane dodávateľa (de facto škoda na strane spotrebiteľa) nemôže byť jedným z faktorov pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia len z toho z dôvodu, že ide o okolnosť majetkovej podstaty a tá nemôže byť podkladom pre priznanie nároku nemateriálnej povahy. Je predsa nepopierateľné, že práve výška majetkovej ujmy, ktorá spotrebiteľovi vznikla v dôsledku porušenia spotrebiteľských práv (porušenia povinnosti dodávateľa) má pre priemerného spotrebiteľa rozhodujúci význam z pohľadu jeho vnútorného psychického „diskomfortu“. Je nepopierateľné, že psychicky viac utrpí spotrebiteľ, u ktorého vznikla ujma 30,00 Eur v dôsledku neoprávnené uplatneného poplatku za poskytnutie úveru ako spotrebiteľ, u ktorého si dodávateľ neoprávnené uplatňuje zmluvnú pokutu vo výške 4.000,00 Eur. Aj okolnosti majetkovej povahy môžu byť určujúce pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Je teda logické a spravodlivé, že v danom prípade si žalobkyňa požaduje primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výška je odvodená od výšky bezdôvodného obohatenia. Navyše ide o veľmi objektívne kritérium pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Požadovať primerané finančné zadosťučinenie vo výške, ktorá je odvodená od výšky ujmy (bezdôvodného obohatenia dodávateľa), ktorá spotrebiteľovi vznikla je aj v súlade s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu. Poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, ktorý vo svojom rozsudku z 24.08.2017 sp. zn. 7Co/23/2017 v obdobnej právnej veci konštatoval: „Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 771,00 Eur.“ Vo svojom vyjadrení sa žalovaný pokúša opätovne preukázať (táto otázka bola totiž predmetom základného konania o vydanie bezdôvodného obohatenia), že on vlastne neporušil spotrebiteľské práva resp. neporušil by ich ak by nebol žalobkyňou uvedený do omylu. V prvom rade uvádzajú, že tieto tvrdenia sú v tomto konaní irelevantné, keďže tunajší súd v základnom konaní vedenom pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX jednoznačne rozhodol, že spotrebiteľské práva porušené boli a žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy vystupovala v pozícii spotrebiteľa. Žalovaný v základnom konaní nepreukázal, aby tomu tak nebolo. Napriek tomu uvádzajú, že žalobkyňa už od samého počiatku vystupovala vo vzťahu k žalovanému ako spotrebiteľka a úver žiadala na súkromný účel. Uvedený záver potvrdzovalo aj čestné prehlásenie viazaného finančného agenta, ktorý so žalobkyňou zmluvu uzatváral. Nie je pravdou, aby v žiadosti o úver žalobkyňa uviedla, že úver žiadala na podnikateľský účel, pričom žalovaný v konaní takýto dokument (aj keď ho musel mať) na preukázanie svojich tvrdení nepredložil. Rovnako bezpredmetné sú tvrdenia žalovaného o tom, že žalobkyňa nevnímala zmluvu uzatvorenú so žalovaným ako spotrebiteľskú a zmluvu s VÚB, a.s. ako spotrebiteľskú vnímala. V prvom rade uvádzajú, že žalobkyňa nikdy v základnom konaní netvrdila, že zmluvu s VÚB, a.s. chápala ako spotrebiteľskú. Po druhé, dôvod prečo žalobkyňa v danom čase hľadala pomoc iba s kartou od VÚB, a.s. je ten, že „karta od VÚB, a.s.“ predstavovala pre žalobkyňu v tom čase akútny finančný problém (od VÚB, a.s. jej chodili upomienky, predžalobné výzvy, hrozby vymáhaním a pod.). K námietke premlčania žalobkyňa uviedla, že pokiaľ ide o argumentáciu námietkou premlčania, túto považujú taktiež za nedôvodnú. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Právo na primerané finančné zadosťučinenie má teda iba ten spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti. Vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie je tak neoddeliteľne naviazaný na úspešné uplatnenie porušenia práva a povinnosti na súde. Vzhľadom na uvedené je potom otázne, ako mohla žalobkyňa uplatniť na súde právo na primerané finančné zadosťučinenie už dňa 04.11.2019 (kedy podala žalobu v konaní XCsp/XXX/XXXX), keď v tom čase právo na primerané finančné zadosťučinenie ešte neexistovalo (dňa 04.11.2019 totiž žalobkyňa nebola v pozícii spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil porušenie práva a povinnosti) a nebolo jasné ani to, či vôbec vznikne (v danom čase totiž nebolo zrejmé ako súd rozhodne, taktiež žalobkyňa mohla podanú žalobu vziať späť a pod.). Až dňom právoplatnosti rozsudku OS Humenné zo dňa 17.08.2020 sp. zn. XCsp/XXX/XXXX môžeme o žalobkyňi hovoriť ako o spotrebiteľke,

ktorá úspešne uplatnila porušenie práva a povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Až deň právoplatnosti rozsudku OS Humenné zo dňa 17.08.2020 sp. zn. XCsp/XXX/XXXX (t.j. 03.08.2021) možno považovať za rozhodujúci pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby. Bez ohľadu na uvedené je potrebné uviesť, že ak žalovaný tvrdí, že právo na primerané finančné zadosťučinenie bolo možné uplatniť už v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX (žalovaný pravdepodobne iba omylom uvádza sp. zn. XCsp/XXX/XXXX), tak potom je potrebné uviesť že odo dňa 04.11.2019, kedy bola podaná žaloba v danom konaní, neuplynuli do podania žaloby o primerané finančné zadosťučinenie tri roky. S poukazom na uvedené majú za to, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je daný, nepremičaný a požadovaná výška primeraného finančného zadosťučinenia je plne primeraná okolnostiam prípadu. Navrhli preto, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel (čl. 68).

4. Žalovaný k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 24.01.2022 uviedol, že rovnako ako v žalobe, ani v replike žalobca neuviedol a neosvedčil skutočnosti, ktoré by mali odôvodniť sumu 3.164,- eur ako primerané zadosťučinenie. K námietke premlčania žalobca uviedol, že on pri podaní žaloby v konaní XCsp/XXX/XXXX nebol v postavení spotrebiteľa a teda nemal právo na finančné zadosťučinenie. Navrhli vykonať dokazovanie obsahom žaloby z konania XCsp/XXX/XXXX, kde žalobca tvrdil, že je spotrebiteľ. Zároveň žalovaný popiera tvrdenie žalobcu, že by právo na finančné zadosťučinenie malo vzniknúť až na základe rozsudku XCsp/XXX/XXXX. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 jednoznačne vyslovil záver, že „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“ Spomenuté rozhodnutie Najvyššieho súdu SR bolo vydané za skutkovej a právnej situácie, pri ktorej si žalobcovia - spotrebiteľia uplatňovali popri návrhu na určenie neplatnosti zmluvného ustanovenia priamo aj finančné zadosťučinenie. Ani procesný súd, ani odvolací súd či dovolací súd nekonštatovali v priebehu konania, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňujú predčasne, resp. že ešte nevznikol. Z textu §-u 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a jeho gramaticko-logického výkladu ani nevyplýva dôvod pre záver, kedy predpokladom uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je predchádzajúce právoplatné súdne rozhodnutie o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Primerané finančné zadosťučinenie je možné uplatniť aj priamo, bez ohľadu na to, či posudzovanie porušenia práva alebo povinnosti je predmetom samostatného výroku alebo len predbežnou otázkou v konaní, kedy sa priamo uplatňuje samotné finančné zadosťučinenie. Pretože je nesporné, že tou predbežnou otázkou vo vzťahu k finančnému zadosťučineniu je v oboch prípadoch a to je základný právny dôvod vylučujúci správnosť tvrdenia žalobcu. Rovnako aj komentár k Civilnému sporovému poriadku (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1037.) uvádza, že „hoci výpočet § 137 CSP je len demonštratívny, domnievajú sa, že žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore už nebude prichádzať do úvahy. Pravidlom budú žaloby, ktorých obsahom je splnenie povinnosti (plniť, vydať bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie a pod. - porovnaj ods. 2 komentovaného ustanovenia) alebo určenie, či tu právo je (napr. vlastnícke), a súd bude platnosť ustanovení spotrebiteľskej zmluvy posudzovať ako prejudiciálnu otázku.“ Tvrdenie žalobcu o tom, že mu právo vzniklo deň po právoplatnosti rozsudku 7Csp nemá oporu v žiadnom zákone (čl. 78).

5. Na pojednávaní dňa 14.04.2022, ktorého sa žalovaný ani jeho právna zástupkyňa nezúčastnili, právny zástupca žalobkyne uviedol, že v celom rozsahu zotrávajú na podanej žalobe, tak ako bola doručená súdu, ako aj na ich vyjadrení zo dňa 24.01.2022 a na všetkých skutočnostiach a vyjadreniach, ktoré sú tam uvedené. Majú za to, že žalobkyňa úspešne uplatnila svoje právo v konaní XCsp/XXX/XXXX. Zároveň poukázali, že žalobkyňa, tak ako v tomto konaní, tak aj v konaní XCsp/XXX/XXXX sa pokúšala o vyriešenie daného sporu mimosúdnou cestou, kedy zaslala predžalobnú výzvu, resp. sa snažila dohodnúť a vyhnúť sa súdному konaniu. Vzhľadom na to, že žalovaný na takéto pokusy zo strany žalobkyne nereagoval, bola nútená brániť svoje právo ako spotrebiteľ v súdnom konaní pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX. Poukázal aj na to, že žalobkyňa sa osobne zúčastnila pojednávania v danom konaní, tak ako sa osobne zúčastnila aj pojednávania v prejednávanej veci. Ďalej uviedol k námietke, ktorú uviedol žalovaný vo svojom poslednom vyjadrení, že údajne tvrdili, že žalobkyňa nebola v konaní XCsp/XXX/XXXX v postavení spotrebiteľa. Pravdou je, že uviedli, že žalobkyňa nebola v tomto konaní v postavení spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil svoje právo v čase podania žaloby. Uvedené v tom čase neuviedli preto, lebo v čase podania žaloby v konaní XCsp/XXX/XXXX, bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľa, ale ešte nie v postavení spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil svoje právo na súde, tak ako to

predpokladá zákon o ochrane spotrebiteľa, aby následne si mohla uplatniť nárok na primerané finančné zadostučinenie ako spotrebiteľ, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa nepriznáva každému spotrebiteľovi tento nárok, ale iba tomu, ktorý úspešne uplatní svoje právo na súde. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2016 sp. zn. 6Cdo/389/2015, kde je výslovne uvedené, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva a povinností, a teda poukazuje na to, že v tom čase podania žaloby vo veci XCsp/XXX/XXXX, ešte žalobkyňa v takomto postavení nebola. Až samotným rozhodnutím súdu v tejto veci, v tom základnom konaní, ktoré skončilo právoplatne, je možné konštatovať, že žalobkyňa je v postavení spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil právo na súde, a teda, až od právoplatnosti tohto rozhodnutia je možné počítat začiatok plynutia premlčacej doby. Záverom právny zástupca ešte dodal, že predbežnou otázkou, ktorú súd rieši v takýchto konaniach, nie je skutočnosť, či došlo k porušeniu povinnosti zo strany žalovaného ako dodávateľa, ale skutočnosť, či spotrebiteľ bol úspešný v uplatnení svojho práva na súde, a na základe ktorého mu vzniká nárok na primerané finančné zadostučinenie (čl. 97).

Na pojednávaní dňa 14.04.2022 žalobkyňa uviedla, že V celom rozsahu sa stotožnila s prednesom jej právneho zástupcu. Zároveň uviedla, že ako laik vníma účasť na súdnych pojednávaniach ako veľmi stresujúcu. Naozaj sa snažila vyhnúť týmto súdnym konaniam, avšak neúspešne. Poukázala na to, že pracuje ako živnostníčka v Rakúsku, a teda je závislá od príjmu tak, že koľko odrobím, toľko dostanem zaplatené. Keďže sa musela zúčastňovať súdnych konaní, malo to dopad aj na jej zamestnanie, kedy si musela zmeniť čas práce, a tým pádom to malo dopad aj na jej príjem a na jej rodinu, keďže žije s babkou (čl. 97 druhá strana).

6. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom celého súdneho spisu v danej veci a vyjadreniami strán, vrátane pojednávania, a zistil tento skutkový stav.

7. Rozsudkom Okresného súdu Humenné č.k. XCsp/XXX/XXXX-XXX zo dňa 17.08.2020 súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 6.328,00 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.328,00 Eur od 26.10.2019 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň žalobkyni vo vzťahu k žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. XXCoCsp/XX/XXXX-XXX zo dňa 22.06.2021 potvrdil rozsudok prvého stupňa a priznal žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

8. Písomnosťou „VÝZVA NA ÚHRADU“ právny zástupca žalobkyne vyzval žalovaného na úhradu sumy 3.164,00 Eur ako primerané finančné zadostučinenie. Písomnosť bola doručovaná doporučené dňa 27.09.2021 a dňa 30.09.2021 bola uložená a zároveň vydaná na pošte Bratislava 111 (čl. 24-26).

9. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vo veci sp. zn. XCsp/XXX/XXXX vyplynulo, že dňa 24.10.2012 bola medzi stranami tohto konania uzavretá zmluva č. XXXXXX-XXXXX, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 5.000,00 Eur, ktorý sa zaviazala vrátiť žalovanému zvýšený o príslušný poplatok vo výške 6.328,00 Eur, t. j. celkovo zaplatiť čiastku 11.328,00 Eur. Úver mala splatiť v 48 mesačných splátkach po 236,00 Eur, kde splatnosť prvej splátky bola 19.12.2012 a poslednej dňa 19.11.2016. V odôvodnení je ďalej uvedené, že predmetný úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXX-XXXXX uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 24.10.2014 je spotrebiteľský a je bezúročný a bez poplatkov. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. XXCoCsp/XX/XXXX-XXX zo dňa 22.06.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 03.08.2021.

10. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvára:

Podľa § 3 ods. 1. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách,

ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzatvárania zmluvy (ďalej len „Zákon“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinného v čase uzatvárania zmlúv (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3, používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa Smernice č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách čl. 3, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ať o ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Podľa § 100 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva

s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremiľujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

11. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladmi pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a zároveň úspešný uplatnený nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z. z., ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch prípadne iných predpisov.

Ako konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (pozri uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016). Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd tiež poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

12. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. XXCoCsp/XX/XXXX-XXX zo dňa 22.06.2021 si žalobkyňa úspešne uplatnila svoje právo ako spotrebiteľ a súd prvej inštancie žalobkyni priznal bezdôvodné obohatenie v sume 6.328,00 Eur s príslušenstvom.

Súd konštatuje, že žalobkyňa preukázala, že úspešne ako spotrebiteľ uplatnila porušenie práva a povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pretože v súdnom konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX bolo skonštatované porušenie povinnosti žalovaného ako dodávateľa a poskytovateľa spotrebiteľských úverov, ktorý žalobkyni predložil úverovú zmluvu bez podstatných náležitostí a písomnej formy, ktorú ustanovuje § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a z toho dôvodu predmetný úver súd v základnom konaní posúdil ako bezúročný a bez poplatkov a žalobkyni priznal nárok na zaplatenie sumy vo výške 6.328,00 Eur titulom bezdôvodného obohatenia voči žalovanému.

Práva žalobkyne boli bezpochyby porušené, keďže o tom svedčí úspech v spore v základnom konaní, ako je uvedené vyššie, a už toto vytvára právny rámec pre uplatnenie si nároku na primerané finančné zadostučinenie, keďže vychádza priamo zo znenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Je preto možné vyvodiť, že samotné úspešné uplatnenie porušenia práva vytvára rámcový právny základ pre uplatnenie si práva na primerané finančné zadostučinenie, ktorého výška je už na posúdení súdu.

13. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Ujma v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je, a to bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy vplyvom porušenia práva alebo povinnosti.

Súd poukazuje na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, podľa ktorej pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia súd berie do úvahy nielen tú skutočnosť, že neprijateľná zmluvná podmienka neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život, ale zohľadňuje aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva, a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pritom na to, že aj vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvné podmienky v neprijateľnom znení. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/114/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019).

Okrem toho súd je názoru, že žalobkyni vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť jej ujmu vo sfére jej rodinného, súkromného a spoločenského života. Možno prisvedčiť žalobkyni, že táto znášala stav právnej neistoty, obávala sa o výšku dlhu a jeho prípadné neustále narastanie. Žalobkyňa bola nedôvodne vystavená psychickému vypätiu zo strany žalovaného najmä vzhľadom na jeho praktiky, spôsoby domáhania sa zaplata pohľadávky z úverovej zmluvy vyššie uvedenými spôsobmi, a to v nemalej miere. Súd poukazuje, že samotné súdne konania, ktorých sa osobne zúčastňovala, je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúci priznanie finančného zadosťučinenia.

Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do jej práv spotrebiteľa dĺžky trvania závadného stavu a konania i objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za daný.

K vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného súd konštatuje, že predmetný nárok žalobkyne nie je premlčaný. Nato, aby si žalobkyňa mohla uplatniť nárok na primerané finančné zadosťučinenie musí na súde úspešne uplatniť porušenie práva alebo povinnosti, čo aj urobila v základnom konaní na tunajšom súde pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX, kde jej súd priznal bezdôvodné obohatenie v sume 6.328,00 Eur s príslušenstvom v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. XXCoCsp/XX/XXXX-XXX zo dňa 22.06.2021, právoplatným a vykonateľným dňa 03.08.2021. Žaloba na priznanie nároku za primerané finančné zadosťučinenie bola na tunajší súd podaná dňa 28.10.2021.

14. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. V dôsledku konania žalovaného žalobkyni hrozila ujma v podobe preplatenia poskytnutého úveru a plnení poplatkov a zmluvnej pokuty z troch neplatných neprijateľných zmluvných podmienok. Navyše žalobkyňa tiež musela chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí vynakladanie prostriedkov a času na vyhľadanie odbornej pomoci. Nie je snáď ani potrebné opätovne pripomínať, že súdne konania, o to viac exekučné konanie, sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, z dĺžky súdneho konania, postojom protistrany, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Pri posudzovaní primeranosti súd tiež zohľadnil výšku plnenia, ktorú žalovaný v základnom konaní konaní od žalobkyne žiadal.

Súd je tiež toho názoru, že konanie žalovaného je vo vzťahu ku žalobkyni o to závažnejšie, že porušenie povinností žalovaného ak dodávateľa boli konštatované aj v iných súdnych konaniach a úvery boli posúdené ako bezúročné a bez poplatkov, a aj napriek tomu v základnom konaní vedenom pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX žalovaný trval na tom, že úverová zmluva spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti. Žalovaný tiež opakovane trval na svojej argumentácii aj v odvolacom konaní.

15. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotné porušenie povinností žalovaného ako dodávateľa, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa musí spĺňať požiadavku účinného, výchovného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určovaní jej výšky je spravodlivé a logické, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Zákon pri tom hovorí o „primeranom“ finančnom zadosťučinení, čo umožňuje súdu zohľadniť a posúdiť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti. Zároveň súd dodáva, že ak by žalovaný po množstvách súdnych konaní dobrovoľne upustil od nedovoleného konania a prejavil voči svojim klientom čestnosť na trhu s úvermi, k súdnym konaniam vedených zo strán spotrebiteľov by vôbec nemuselo dochádzať.

Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia má vyjadrovať satisfakciu za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. Primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. V prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami, je potrebné vychádzať z povinnosti žalobkyne tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ju viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške. Súd poukazuje, že náprava vo vzťahu k danému porušeniu práv spotrebiteľa - žalobkyne už bola poskytnutá v základnom konaní, a rovnako konštatuje aj to, že žalobkyňa sa predžalobnou výzvou komunikovať so žalovaným, ale ten nemal záujem akokoľvek predmetný nárok riešiť.

Žalobkyňou požadované finančné zadosťučinenie vo výške 3.164,00 Eur, čo predstavuje polovicu zo sumy 6.328,00 Eur, ktorá bola žalobkyňi súdom priznaná v základnom konaní titulom bezdôvodného obohatenia, sa súdu javilo ako neprimerané, a preto po úvahe jeho výšku moderoval.

Súd považoval za primerané priznať žalobkyňi finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,00 Eur s ohľadom aj na skutočnosť, že žalobkyňa pracuje v zahraničí a prácu si musela prispôbiť v rámci pojednávania, na ktorých sa zúčastnila, či už v tomto alebo v základnom konaní, kde úspešne uplatnila porušenie svojho práva a povinností žalovaného. Priznané primerané finančné zadosťučinenie teda poskytuje žalobkyňi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný.

Z týchto dôvodov preto súd prvej inštancie priznal žalobkyňi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,00 Eur a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

16. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Vo vzťahu o výroku o trovách konania súd v danej veci s použitím Základných princípov čl. 4 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Podľa tohto článku v spojení s citovanými ustanoveniami môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške. Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je aj prípad prejednávanej veci.

„Nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemožno ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (alebo od znaleckého posudku). Žalobcovi teda bude priznaná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, avšak v plnej výške.“ (pozri Števček, M., Ficová S., a Baricová, J. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 926)

Podľa rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove konania, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavujú výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií, jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn.

13Co/49/2018 zo dňa 28.1.2019, sp. zn. 24co/49/2017 zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 18Co/92/2018 zo dňa 16.01.2019).

Vzhľadom na vyššie uvedené súd priznal žalobkyni ako úspešnej strane nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Podľa § 355 ods. 1 CSP je proti tomuto rozsudku prípustné podať odvolanie.

Podľa § 358 CSP odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému rozhodnutiu smeruje - teda prostredníctvom Okresného súdu Humenné na Krajský súd v Prešove. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 362 ods. 2 CSP odvolanie je podané v čas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená v stanovenej lehote po nadobudnutí jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.